

ti ché zlo

em ma

*Caleb Zelic
neslyší nic,
ale vidí
všechno*

vis ki co vá

em ma vis ki co vá

ti ché zlo

ti ché zlo

em ma

Přeložila
Jana Kordíková

vis ki co vá

em ma vis ki co vá

ti ché zlo

Z anglického originálu *Ressurrection Bay* vydaného nakladatelstvím Echo Publishing v roce 2015 přeložila Jana Kordíková.

Jazyková redakce Alena Řežábková

Korektury Monika Straková

Návrh obálky, sazba a grafická úprava Jiří Troskov

Odpovědná redaktorka Marie Hajdová

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou COSMOPOLIS

U Průhonu 22, Praha 7, jako svou 7141. publikaci.

První vydání, Praha 2019, 232 stran

Vytiskl FINIDR.

Text copyright © Emma Viskic, 2015

First published by Echo, an imprint of Bonnier Publishing Australia, 2015

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

ISBN 978-80-271-2752-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-0846-6 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

1 Když dorazili záchranáři, Caleb ho stále ještě držel. Byla pitomost volat sanitku — Gary byl mrtvý. Musel být mrtvý. S takhle proříznutým hrdlem nemohl dýchat. A záchranáři si zřejmě mysleli to samé. Zarazili se před zakrvácenými dlaždičkami v kuchyni a sledovali Garyho ochablou postavu v jeho náruči. Byli to muž a žena v modrých uniformách s ostražitými výrazy. Žena mluvila, ale ta slova plula kolem něj, příliš beztvará na to, aby je dokázal zachytit.

„Už je pozdě,“ oznámil jí.

O krok ustoupila. „Máte tam nůž, člověče? Nebo něco jiného ostrého?“ Teď už mluvila pomalu, každá slabika byla zřetelná a dobře artikulovaná.

„Ne.“ Protože v obličejí dál měla napětí, dodal: „Já ho nezabil.“

„Je v domě ještě někdo?“

„Ne, ale Garyho děti se brzy vrátí ze školy. Tak ať ho nevidí.“

Vyměnila si pohled s kolegou. „Dobrá, tak co kdybyste Garyho pustil, ať ho můžeme prohlédnout?“

Přikývl, ale jako by se nedokázal pohnout. Záchranáři se poradili a potom se o něco přiblížili. Uvolnili mu ruce, Garyho jemně položili na podlahu a prsty se snažili nahmatat pulz,

který tam prostě nemohl být. Na rukavicích měli krev. On ji zase měl na sobě, pokrývala mu dlaně i paže, vsákla se do přední části trička. Látka se mu lepila k hrudníku a pořád ještě hrála. Pak ho sevřely ruce, přiměly ho vstát a on se nějak dal do pohybu. Prošel obývánkem kolem převrácené kartotéky, rozřezaných polštářů, rozbitého skla. Pryč od té hrůzy, která kdysi bývala Garym.

Mrkal do slabého melbournského slunce. Ženský hlas jemně bzučel, ale on se díval přes ni na ulici. Vypadala stejně jako vždycky — řada neutrálně působících domů; s trampolínami v předzahradkách a se psy za domem. Tamhle stálo jeho auto s dvěma koly na obrubníku. Když mu Gary psal esemesku, právě dodělával jednu zakázku na Poloostrově: a se skvělým výsledkem, všichni ho plácali po zádech. Než si zprávu přečetl, uplynula hodina, další dvě strávil v autě, táhnul se za kamiony a stárnoucími volvy. Měl jet na červenou. Překračovat rychlostní limity. Porušovat dokonce i fyzikální zákony.

Když se soumrak změnil v tmou, začaly na ulici blikat policejní majáčky. Caleb seděl na záchranářském vozíku s dekou kolem ramen. Společnost mu dělal pobledlý a mlčící konstábl, který páchl po zvracích. Taky se mu zvedl žaludek. Nedokázal si smýt krev z rukou. Měl ji v pórech, pod nehty. Třel si ruce o džíny, když se díval, jak do Garyho domu a ven proudí cizí lidé. Nosili zápisníky, tašky a přes boty si natáhli bavlněné návleky. Na druhé straně ulice světla ze zpravodajské dodávky osvětlovala dav přihlížejících: sousedy, reportéry, děti na kolech. Byl příliš daleko na to, aby viděl jejich výrazy, ale vycítil, jak jsou rozrušení. Ve vzduchu bylo napětí, jako by se blížila bouře.

Konstábl se probral, protože se k nim po příjezdové cestě kdosi blížil. Byl to ten mohutný detektiv, ten, který ho prohledával a vypadal trochu zklamaně, že u něj nenašel vražednou zbraň. Byl

zhruba stejně starý jako Caleb, maximálně pětatřicet, s nakrátko ostříhanými vlasy a rameny, která mu napínala švy saka k prasknutí. Telleco? Temenko? Tedesco.

Tedesco se zastavil před mladým policistou. „Zažehťe ty reportéry za pásku, konstáble. A kdyby se vám zase zvedl kufr, tak vrhněte na ně, a ne na místo činu.“

Z jeho řeči byl znát pomalý rytmus typický pro obyvatele prašného venkovského městečka, ale obličej měl napůl ukrytý ve stínu. Caleb se o několik kroků posunul, aby ho viděl na světle.

Tedesco sklouzl pohledem k nejbližší pouliční lampě. „Jestli je tu na vás moc tma, můžeme se přesunout blíž k domu.“

Jen několik metrů od Garyho těla. Od pachu krve a strachu.

„Tady je to dobrý.“

„Chápu to správně, že jste s vrchním konstáblem Marsdenem měl víc než jen pracovní vztah?“

„Je to kamarád.“ Ne. Pro Garyho už nesmí používat přítomný čas. Odteď už jen minulý: znal jsem chlápka jménem Gary Marsden, miloval jsem ho jako bratra.

Tedesco ho sledoval: obličej jako z kamene a asi tak stejně vřelý. Vytáhl z kapsy zápisník.

„Ten naléhavý hovor, ve kterém vás žádal, ať přijedete, vybavíte si, co přesně říkal?“

„Můžu vám to ukázat, byla to esemeska.“ Sáhł do kapsy a zjistil, že je prázdná. Sakra. Poplácal se přes džíny. „Ztratil jsem telefon. Není náhodou v domě?“

„Byla to esemeska, a ne hovor? Tak to nebylo moc naléhavé. Nemohla to být jen náhoda, že po vás chtěl, abyste dorazil?“

„Ne. Gaz mi esemeskoval pokaždé, tak jako všichni ostatní. A měl strach. Normálně nedělal hrubky, ale teď jich byla plná zpráva. Bylo to něco ve stylu: ‚Jde po mně Scott. Přijed' ke mně domů. Rychle. S nikým nemluv. S nikým!‘ To všechno velkými písmeny.“

Tedesco pomalu listoval zápisníkem, pak si něco zapsal. Pečlivé písmo, interpunkce, pevný, čitelný rukopis. U soudu to pak zvládne přečíst bez jediného zaškobrtnutí. Gaz by to určitě schvaloval.

Přidržel pero u papíru. „Kdo je Scott?“

„To netuším.“

„Je mi úplně jedno, do jakých pochybných záležitostí je vaše firma zapletená, pane Zelici. Já jsem z vražd, ne z podvodů nebo narkotik. Takže o čem se tu bavíme? O nějakým nevydařeným obchodě? Dostali jste se s někým do potíží?“

„Ne, nic takového v tom není. Naše firma Trust Works dodržuje zákony. Věnujeme se zabezpečení firem, vyšetřování podvodů a podobným věcem. Moje parťačka je bývalá policistka — Frankie Reynoldsová. Jen se poptejte, polovina vašich kolegů za ni dá ruku do ohně.“

„A vrchní konstábl Marsden do toho zapadá jak?“

„Jen nám vypomáhal s jedním pojišťovacím případem, aby si trochu přivydělal.“

Napadlo ho to jednou při pravidelném pátečním pivku s Gazem a myslel si, bůhvíjak není chytrý. Mělo to být řešení zakázky, která na ně byla až moc velká. Frankie se mu snažila rozmluvit, aby ji brali. Proč ji jenom neposlechl?

Tedesco znovu mluvil, ptal se, jestli Gaz, ... nemá něco? Problémy s pecema? Ne, tak to být nemůže.

„Co prosím?“

„Problémy s penězma,“ zopakoval Tedesco. „Tvrdil jste, že si chtěl přivydělávat. Měl nějaký problémy s penězma?“

„Ne, ale má malé děti, takže peníze se hodí vždycky. Koukněte, ten případ s tím musí nějak souviset. Jde o dvě krádeže ve velkých skladech. Gaz si myslel, že zloději musí mít nějaký kontakt zevnitř.“

„Konstábla Marsdena nezabil žádný vedoucí pochybného skladu, pane Zelici. Byl popravený. Popravený — tohle slovo tady na předměstí člověk neslyší právě často.“

To slovo vypadalo tak nevinně: na první slabiku se roztomile špulila pusa.

„Krev je všude na stěnách i na stropě.“ Tedesco chvílku čekal „Vy ji taky máte všude na sobě. Někdo tak určitě chtěl něco vzkázat. Ale kdo? A co?“

„To nevím. Jen se bavil s pár lidma. Nic nebezpečného, nic... já nevím.“

Detektiv ho probodl očima. Byly šedé; v barvě žuly, ne zamračené oblohy. Jestli ten mlčenlivý pohled měl být vyšetřovací technikou, tak na něj nefungoval, mlčení mu vždy připadalo mnohem bezpečnější než slova.

„Dobrá,“ prohlásil nakonec Tedesco. „Pojďte tudy. Seženu někoho, kdo vás odveze na stanici.“

„Počkejte. Pes, děti měly psa. Nikde jsem ho neviděl. Je...?“

Detektivova slova neslyšel, protože se od něj druhý muž odvrátil, ale jeho výraz mu neunikl. Záblesk skutečného citu: zármutku. Krucinál. Chudinky děti. Tedesco už byl v půli cesty a mířil k davu. Později, všechno to vyřešíš později. Teď se hlavně nesmíš sesypat. Rozběhl se, aby Tedesca dohnal a připojil se k němu za policejní páskou. Kamery za ním natáčely své černé čumáky. Světla, mikrofony, nesrozumitelný hluk. Ztuhl.

Tedesco stál před ním a rychle pohyboval ústy. Něco o paragánech? Parazitech?

„Nerozumím vám,“ prohlásil Caleb, ale pak si uvědomil, že znakuje. Zkusil to znovu, anglicky.

Detektiv mu sevřel paži a strkal ho k hlídkovému vozu, pak ho v podstatě šoupnul dovnitř. Dveře se za ním zabouchly, ale před hladovýma očima reportérů ho ukrýt nemohly.

Caleb zavřel oči a vypnul si naslouchadla.

Scott. Takové nevinné jméno. Kdo to sakra mohl být? A proč, když Caleb zmínil jeho jméno, trvalo Tedescovi dvacet sekund, než si prolistoval očividně prázdný zápisník?

2 Vysprchoval se a zahodil zakrvácené oblečení do kon-
tejneru patřícího jejich činžovnímu domu. Pak se vy-
sprchoval znovu. V zrcadle v koupelně zahlédl jakousi masku
na Halloween: bílou kůži pod tmavými vlasy, místo očí černé
propadliny. Co teď? Má zkusit spát? Jíst? Přešel do obývacího
pokoje. Jasně růžové stěny a pruhovaný oranžový nábytek ho
i v šeru praštily do očí. Zbyly tady po předchozím nájemníkovi,
spolu s nachovým kobercem a nevyvětratelnou vůní vonných
tyčinek. Když tu Frankie byla poprvé na návštěvě, tak se těm
barvám šklebila a jako dárek do nového bytu mu věnovala kbelík
bílé barvy. Od té doby už uplynul rok a půl a on ho zatím zvládl
jen přesunout z podlahy na stolek v chodbě. Stačilo by to k vyma-
lování Garyho kuchyně? Tu bude nutné nejdřív vystříkat hadicí.
Vydrhnout stěny i strop. Podlahu.

Probudila se v něm podivná touha; nutkání utéct ven. Přesunout
se. Hýbat se a už nikdy se nezastavit. Vyrázil z pokoje, a když byl
na půl cesty ke dveřím, začalo blikat světlo: někdo zvonil. Byla to
Frankie. Jako obvykle oblečená v džínách a odřené kožené bundě;
krátké šedé vlasy s nachovými konečky v obvyklém rozčuch.

„Cale.“ Shodila batoh z ramene a rozpráhla paže. „Sakra, člo-
věče. Moc mě to mrzí.“

Přítiskl se k jejímu kostnatému tělu a zamrkal, protože ho ná-
hle začalo pálit v očích.

Pevně ho sevřela a pak ho pustila: „... domů. Píšu... hodiny...“
„Cože?“

Zírala na něj a pak stiskla vypínač. Kvůli náhlé záři sebou trhnul.

„Kdy jsi dorazil domů?“ řekla pomalu. „Píšu ti už hodiny.“

„Ztratil jsem telefon. Podívám se po něm později, teď mu-
sím jít.“ Ta slova mu uvízla na jazyku; na jeho ústa byla moc
rychlá. „Musím si se všemi promluvit. Někdo musí vědět, kdo je
to Scott.“ Udělal krok dopředu, ale Frankie mu blokovala dveře
a v obličeji měla podivně tupý výraz.

„Cale, je jedna v noci.“

„Aha.“ Podíval se na hodinky. Ruka se mu třásla.

Objala ho kolem ramen, protože byla tak vysoká, že to pro ni nebyl žádný problém.

„Tak pojď,“ řekla a vedla ho do obývacího pokoje. „Posaď se. Hned jsem zpátky.“ Zmizela v kuchyni.

Dal si hlavu do dlaní. Před třemi dny seděl na téhle pohovce a přesvědčoval Gaze, aby mu pomohl s případem. Byla to zakázka pro pojišťovnu — dvě profesionální vloupání do skladu Coburg a krádež cigaret v hodnotě dvou milionů. Gaz jen vyslechl pár lidí a zajímal se o podobné případy. Před třemi dny. Před dvaasedmdesáti hodinami. Co se za tak krátkou dobu do prdele mohlo stát?

„*Popravený... Krev na stěnách i stropě.*“

Dotek na rameni. Frankie nad ním stála a držela hrnek s něčím, co páchlo jako kočičí žrádlo.

„Houbový krém,“ oznámila mu a odložila polévku na konferenční stolec.

Zíral na ni: Frankiina představa přípravy jídla byla otevřít si pytlík brambůrků se solí a octem.

„Ty jsi uvařila polívku?“

„Já? Zbláznil ses? Je z konzervy. Měla jsem doma jenom ji nebo cereální sušenky.“ Sesunula se na židli proti němu a dloubla nohou do batohu. „Přinesla jsem i Johnnyho. Říkala jsem si, že tu určitě nebudeš mít nic silnějšího než pivo.“

Alkohol by mohl být dobrý. Špatný. Pro Frankie přímo příšerný. Už šest let nepila, ale při jejich prvním setkání, když jako vyšetřovatel pro pojišťovnu začínal, ji pach whisky doprovázel jako parfém.

„Možná později,“ řekl.

„Do háje, Cale. Vůbec nevím, co ti mám říct. Ty jsi ho našel? Ježíši.“ Pročísala si rukou vlasy a pak ji tam nechala. „A co ten telefon — jak jsi dokázal zavolat policajty?“

Svíral Garyho telefon. Mluvil do prázdna a modlil se, aby ho někdo slyšel, aby někdo přijel.

„Vytočil jsem tísňovou linku a mluvil. Hlavní detektiv se jmenuje Tedesco. Znáš ho?“ Zamžourala a pak zavrtěla hlavou. „Musel nastoupit až po mém odchodu. Jakou mají verzi? Podezírají tě? Ti parchanti mi neřekli vůbec nic.“ Podle všeho ji nepřátelské chování bývalých kolegů zarazilo.

„To si nemyslím. Když jim došlo, že u sebe nemám nůž, tak se všichni uklidnili.“

„Tak ty si to nemyslíš? Ježíši, Cale, proč jsi nechtěl tlumočnicka?“

Obličej se mu zalil horkem. „Protože jsem žádného pitomého tlumočnicka nepotřeboval.“

„Tak se hned nezblázni. Oba dobře víme, že máš s odezíráním občas problémy. Když jsi unavenej nebo rozrušenej nebo když se tě lidi vyptávají jeden přes druhýho. Divila bych se, kdybys slyšel polovinu z toho, co ti říkali.“

„Slyšel jsem všechno. Tedesco si myslí, že se Gaz věnoval nějakým pochybným kšeftům. A my taky. Moje verze s vyšetřováním pro pojišťovnu ho vůbec nezajímala.“

„To vyšetřování v tom skladu? Co to s tím má společného?“

„Gaz mi psal, že po něm jde někdo jménem Scott.“ Polkl. „Ale přečetl jsem si to, až když už bylo moc pozdě.“

„Mně taky volal.“ Odvrátila se. „Ale nechala jsem to spadnout do schránky. Zrovna jsem totiž... Do hajzlu.“

Ježíši, komu všemu se Gaz ještě snažil dovolat?

„Co říkal v tom vzkazu? Něco o té zakázce a Scottovi?“

„Nic, jen abych se mu ozvala. Ale Cale, v našem případě žádnéj Scott nefiguruje.“

„Víš to jistě? Ve skladu je spousta zaměstnanců. Pak je tam ještě ta bezpečnostní agentura a...“

„Hele, já se jim v zadku šťourám tak hluboko, že přesně vím,

kdo by měl jíst víc vlákniny — žádněj Scott tam není. A nic na tom vloupání nenaznačuje, že by ti zloději byli nějak násilní.“

„Tvrдила jsi přece, že při té druhé vloupačce zranili jednoho strážce.“

„Jen mírný otřes mozku, skoro ani neměl bouli. Málem to vypadá, že se mu snažili moc neublížit.“ Pokleपालa na područku, byl to arytmičtý pohyb, při kterém použila všechny prsty. „Jak byl Gary... Byl... Vypadalo to profesionálně? Jak se dostali dovnitř?“

„Rozbili vchodové dveře.“ Ne, to nebyla pravda. Když stál u Garyho v zádveři a měl za sebou zimní slunce, svítilo na neporušený zámek. „Panebože. On jim otevřel. Sám jim otevřel dveře.“

„Podíval by se před tím?“

„Polda s malejma dětma? Pokaždý.“

„Takže to byl někdo, kdo vypadal neškodně — vybíral na charitu, nebo to byl kurýr z balíkový služby.“

Ale když s Gazem byli ještě děti, naučil ho, jak se dívat. Jak číst lidské ruce a oči. Jak poznat, kdy postranní pohled znamená, že má utíkat, a kdy znamená, že má praštit jako první. Mohl se takhle splést? Otevřít dveře chlápku se zápisníkem a nožem?

Podíval se Frankie do světlých očí. „Byl to někdo, koho znal.“

Mlčela. Teď seděla naprosto klidně, s rukama složenýma v klíně.

„Dva lidi,“ pokračoval. „Možná tři. Gaz se uměl prát, ale chodba nebyla nijak poškozená. Na každé straně jeden a další ho chytil za nohy, hned ho odtáhli do zadní části domu, pryč od sousedů. Zabili psa, aby ho umlčeli, a pak dům převrátili vzhůru nohama. To jim muselo nějakou dobu trvat — rozřízli každěj polštář, obrátili každou zásuvku, rozbili televizi i počítač.“

Co bylo první — to zabíjení nebo to ničení? Nemysli na Garyho ležící tělo a skelné oči, jen na pokoj. Knížky rozházené všude kolem, krvavá sprška na stránkách.

„Převrátili dům vzhůru nohama a pak ho zabili. Myslím, že ho přinutili, aby si kleknul.“ Jeho vlasy svírali v pěstech, aby se odhalila měkká kůže na krku. Prosil je? Snažil se vyjednávat? Záblesk stříbra a pak chladné pálení ostří. „Neumřel hned. Ta krev... vystříkovala.“ Zamrkal a pak se znovu soustředil. Frankie měla vlhké oči. „Proč v tom domě tak řádili? Proč ztráceli tolik času?“

„Něco hledali.“

„Nemuseli to přece hledat — Gaz by jim to určitě sám dal. Vždyť děti se měly každou chvíli vrátit domů. A Sharon taky. Nic by pro něj nebylo důležitější než udržet je v bezpečí.“

„Možná tím ti vrazi posílali nějaký vzkaz.“

„V tom jste zajedno s detektivem Tedescem.“

„Je chytřej.“

„Jestli si myslí, že Gaz byl křivej, tak chytřej zase není.“

Nic neříkala, ale znovu začala klepat prsty.

„Tak sem s tím,“ vyhrkl.

„Proč s tím Tedesco hned začínal?“

„Protože je to idiot!“

„Člověče, já u policie dělala třicet let a nikdy jsem nepotkala blbýho detektiva z vražd. Někdy to byli parchanti, to jo, ale nikdy nebyli blbí.“ Poplácala vzduch. „Klídek. Já tu netvrdím, že by Gary byl křivej, jen si myslím, že by sis měl dát pohov a nechat Tedesca dělat jeho práci.“

„To přece nejde... já ho o to prosil, Frankie. Já ho do toho namočil a neměl jsem o tom tušení.“ Něco mu sevřelo hrdlo.

„To přece netušil vůbec nikdo. Protože to s tím nesouvisí.“

Ona mluvila dál, ale on uhnul pohledem. Slova, další slova, ale nic už nemůže změnit pravdu.

Praštila ho do paže. „Krucinál dívej se na mě, když s tebou mluvím. Kolik ti je? Tři?“

„Nepotřebuju žádný povzbuzující kecy, Frankie.“

„Ale já tě nepovzbuzuju, já tě přivádím k rozumu.“ Sklopila oči k jeho rukám a on si uvědomil, že si je tře o džíny. Zastavil je.

„Koukni,“ začala. „Aby měla dušička klid, můžeme se zítra trošku porozhlídnout. Na pár věcí se přeptat. Jasný. Bezva. Teď sněž tu polívku, ať se na ni můžu přestat koukat. Má barvu jako kočičí zvratky.“

Na hrnku se udělala vrstva zelené pěny. Měl by ji sníst: ne-jedení byl první příznak. Potom přišlo nespání, nakonec úplně přestanete fungovat. A když máte štěstí, skončí to tak, že vám kamarádka pomůže začít znovu v malém bytě s růžovými stěnami a oranžovým pruhovaným nábytkem.

Spolkl sousto. „Díky.“

„Chutná ti? Jako dezert mám zatuchlý cereální sušenky.“

3 Gary mu zakrvácenýma rukama svíral ramena a třásl s ním.

„Zabili psa, Cale. Proč jsi jim otevíral?“

S trhnutím se probudil a vyděšeně lupal po dechu. Gary s ním dál třásl. Chvilku zůstával dál uvězněný v noční můře, ale pak si vzpomněl: je šest ráno a vibruje mu vibrační polštářek. Ježíšikriste. Ježíšikriste. Šmátral po vypínači, pak dal nohy z postele a soukal se do běžeckého oblečení; teď už stejně neusne.

V koupelně se rychle vyčural a trochu napil. Naslouchadla ležela na skřínce jako dva růžoví šneci. Dost drahá na to, aby mu řádně provětrala bankovní účet, a dost malá na to, aby je schoval pod vlasy. Ticho v jeho uších měnila na vzdálené zvuky; rozmazané a neumístitelné, jako by se ozývaly z podvodního světa. Držel nad nimi ruku. Je hloupé je nenosit: takhle může zaslechnout troubení nebo zrychlující nákladňák.

A každý další nepřeložitelný hluk a hřmot. Ne, ještě ne. Nejdřív se dlouze proběhne podél řeky. Uslyší jen dupot nohou a svůj dech, chladné šlehání větru do obličeje. Obrátil se a téměř čekal, že ve dveřích uvidí Kat s očima ztěžklýma spánkem, ale přesto s jasným varováním, aby si dával pozor. Je zvláštní, jak něčí nepřítomnost může mít tak obrovský dopad.

Našel Frankie rozvalenou na gauči. Kolem druhé ho poslala do postele a prohlásila, že tu klidně může zůstat, protože do rána už zbývá „jen pár posranejch hodin“. Byl si poměrně jistý, že chrápe. Ústa měla dokořán, vlasy splácnuté: ale byl to zvláštně uklidňující pohled. Když s ní před pěti lety založil Trust Works, bylo to jedno z jeho nejmoudřejších rozhodnutí — Frankie už totiž čelila snad všemu na světě a všechno to přežila. Možná i díky své schopnosti všechno zaspát.

Nastavil jí telefon, aby ji vzbudil v půl osmé, přidal pár opakování po pěti minutách a sklonil se, aby jí ho dal k uchu. Pak se zarazil. Něco nebylo v pořádku. Cítil... Prohlédl podlahu a pak se sesunul na všechny čtyři. Pod gaučem ležela lahev Johnnyho Walkera Red. Vytáhl ji: byla poloprázdná. Do háje. Do háje. Šest let se držela a teď se najednou rozhodne, že zase začne? Sevřel lahev v pěsti. Co teď? Má jí tu nechat a obviňovat ji? Vylít zbytek do umyvadla? Nebo jí na hlavu?

Schoval lahev zpátky pod pohovku a šel si zaběhat.

V osm třicet už byli na cestě. Frankie řídila a on si procházel poznámky k případu, které mu vytiskla. V pravidelných, děsivých intervalech se s ním snažila komunikovat znakovou řečí. Za ty roky pochytila pár výrazů, většinou sprostých. A byla pomalá. Hrozně pomalá.

„Člověk dobrý,“ znakovala, když zabočovala na sever na St George's Road. „Dvacet let.“ Pustila volant, aby mohla udělat znak pro „práci“.

Zřejmě mluvila o tom strážci, kterého se teď chystali vyslechnout, ale on nechtěl ten rozhovor protahovat dalšími otázkami.

„Zraněný. Pamatuje nic. Smutná hlava.“

Své znakování doprovázela správnými výrazy obličeje. V tom se zlepšila. Bohužel to ale znamenalo, že se nedívala na cestu, ale na něj. Když vjeli do cesty blížícímu se kamionu, nohou zmáčkli imaginární brzdu.

„Když se nebudeš dívat na tu zatracenou silnici, tak za chvíli budeme mít smutný hlavy oba dva.“

Jednou rukou sáhla na volant a druhou mu ukázala zvednutý prostředníček. Příště určitě bude řídit on. Jenomže jeho auto pořád ještě parkuje před Garyho domem. Bude mu nějakou dobu trvat, než si tam pro něj dokáže zajet.

„Jmenuje se...“ Přidržovala volant lokty a neskutečně pomalu mu znakovala písmena. Jedna pěst na druhou — G. Píchnutí do prostředníku: I.

Podíval se do složky: Giannopoulos. To snad dřív umřou.

„Arnie Giannopoulos,“ prohlásil. „Šedesát let. Pro agenturu City Sentry Security pracuje už dvacet let. Má mírný otřes mozku a z té krádeže si nic nepamatuje.“ Ukázal z okna. „Thompson Street je první vpravo.“

Frankie se zběžně rozhlédla a pak zabočila těsně před rychle jedoucí dodávkou.

Když znovu otevřel oči, zastavovali před omšelým bungalovem.

„Nevadilo by, kdybych výslech vedla já?“ zeptala se Frankie, když vystoupili z auta.

Čímž vlastně říkala: „*Jsi na tom tak dobře, že zvládneš odezvat dva lidi?*“

„Jasně.“

„Protože jsem mu byla dost sympatická.“

„Prdlajs, fakt?“ Takže bude muset dělat zlého poldu, tahle výměna rolí jim nikdy moc neseseděla.

Cestou ke dveřím si prohlížel dům. Potřeboval by vyměnit dřevěné základy, udělat novou střechu a opravit i obložení, ale v oknech byly nové bezpečnostní mříže. Na římsách ještě ležely piliny vzniklé při jejich přivrtávání. Pokývl směrem k nim, když čekali, až někdo zareaguje na Frankiino klepání.

„Má i nové zámky,“ poznamenala Frankie.

Když se obracela, slunce jí ozářilo obličej. Obvykle působila Frankie jako čiperný šestnáctiletý kluk, ale dneska ráno na ní byl vidět každý z jejích sedmapadesáti roků: povadlá pleť, zarudlé kruhy kolem očí, propadlé tváře. Když se vrátil z běhání, lahev už byla pryč. Ani jeden z nich se o ní nezmiňoval.

Ve dveřích se objevila škvírka a za bezpečnostním řetízem vykoukla hlava. Na podlouhlém obličejí měl muž spoustu žlutnoucích modřin. Jedno z uší bylo oteklé a jizvu vedoucí od zkrvaveného oka ke rtům mu přidržovala mašlička z náplasti. Byl to úmyslný řez — rovný a hluboký.

Caleb se podíval na Frankie — to bylo mnohem horší poranění než jediný úder do hlavy, o kterém psali v hlášení.

„To je nové,“ šeptala.

„Snad už to zase nejsou poldové,“ prohlásil Arnie. Předstíral brblání, ale přitom si prohlížel ulici za nimi. Těkal očima a mrkal.

Frankie si ho prohlédla od hlavy až k patě. „Nevypadáte moc dobře, Arnie. Co se stalo?“

„Měl jsem takovou nehodu.“

Caleb její odpověď neslyšel, ale Arnie si přitáhl obnošený modrý župan ke krku. „Ne,“ řekl. „Tady ne. Pojdte dál.“ Odstranil řetízek, vedl je dovnitř a pak za nimi zamkl.

„Policie?“ znakoval Caleb Frankie, když hlídače doprovázeli tmavou chodbou. Bývalá seržantka Francesca Reynoldsová se jenom zazubila.

Arnie je dovedl do slabě osvětleného obýváku a sesunul se do křesla. Místnost páchla po starém potpourri a nemyté kůži. Na

krbové římsy stála porcelánová košťátka a štěňátka a na stěnách zarámované tapisérie s farmářskými výjevy. Dokonce i sedací souprava odrážela dané téma: kráva a koně, východ slunce nad zelenými pastvinami. Buďto Arnie kdysi míval ženu, nebo trpěl rozdvojením osobnosti.

Hlídač byl uprostřed nějakého zdlouhavého výlevu, ruce měl rozpačitě založené na hrudníku. „... být... lidi... a mám svá práva...“

Sakra. V tomhle světle mu polovina rozhovoru unikne. Je na čase využít svou roli zlého poldy. Přešel místnost a postavil se nad Arnieho. Díval se mu do mrkajících očí, sklonil se a rozsvítil stolní lampu. Arnieho obličej zalilo růžové světlo. To tedy nebyla ona oslepující záře, ve kterou doufal. A moc tomu nepomáhala ani košťátka na stínidle. Vyhnul se Frankiině pohledu a opřel se o krbovou římsu.

„Omlouvám se, Arnie,“ říkala Frankie. „Nevadilo by, kdybych se posadila? Včera jsme měli náročný den.“

„Aha.“ Arnie spustil ruce. „Promiňte, drahoušku, ale jistě. Tohle je moc tvrdá práce pro děvče, tedy dámu.“

Způsobně se usmála a usadila se vedle hlídače. „Rozhodně není tak náročná jako ta vaše. Vypadá to, že jste od té doby, co jsme se viděli naposledy, byl v nějaké válce.“

Když byla takhle milá, Caleb z toho vždycky dostal husí kůži: pořád čekal, že se jí hlava otočí o 360 stupňů. Nechal ji provozovat černou magii a přitom se díval na Arnieho. Stručné, ostré odpovědi, suché rty se mu při řeči špulily jako slepičí zobák. Jasně souhlásky, jen na koncích slov je vynechával. Odezíral se snadno, ale proč byl tak nervózní? Při vzácných příležitostech, kdy se Frankie rozhodla pro okouzující chování, se většina mužů poměrně rychle uklidnila, ale Arnie vypadal, že se každou chvíli rozpláče. Bude zajímavé zjistit, jak zareaguje, když se mu Caleb trochu porozhlédne po domě. Ještě několik vět se jenom

díval, ale pak se vzdálil od krbové římsy a vyrazil z místnosti. Arnie se sice na křesle nervózně ošíval, ale nijak se ho nesnažil zastavit.

Nejdřív zamířil do ložnice. Na toaletním stolku stály další roztomilé postavičky. Zvedl přitrouble vypadajícího pastýře a pak si z prstů otřel silnou vrstvu prachu. Takže to není svatyně dávno zemřelé manželky, ale spíš majetek muže, který nedokáže sebrat síly a zbavit se nechtěného prostředí. Hlavně nesrovnávat s vlastní osobou a hned se přesunout dál. Teď skříň. Za nakysle páchnoucím oblečením ani ošlapanými botami žádný sejf nebyl. Nenašel ho ani za tapetami se skotačícími jehňátky. Vyrazil do kuchyně. Starý sporák a lednice. Žádná mikrovlnka. Jestli se Arnie nechával podplatit, tak byl v utrácení peněz nesmírně ukázněný.

Přesunul se k zadnímu vchodu a pak se zastavil. Na prknech bylo zřetelné světlejší místo. Plochu velikosti zhruba mužské postavy někdo vydrhnul úplně do čista. Tmavé pruhy stále ještě prozrazovaly, kde se mezi prkna cosi vsáкло. Takže tady Arnieho napadli. Na jeden řez to byla spousta krve. Arnie možná hodně krvácel. Calebovi se na čele objevil studený pot. Chvilku se zastavil, vrazil si ruce do kapes a vrátil se zpátky do obývacího pokoje. Frankie se na něj podívala a pak se zamračila.

Znovu zaujal své místo u krbové římsy a soustředil se na Arnieho. „... minulé úterý,“ líčil právě strážce. „Byla to jen pitomá nehoda. Dal jsem si v hospodě pár panáků s kamarádem Pearosem. Už nevydržím tolik jako dřív. Tak jsem cestou domů spadnul. Přímo na obličej, krev byla úplně všude. Podle Pearose mám velký štěstí, že jsem se nezabil.“

Pearose? To nemůže být skutečné jméno. V duchu si poznamenal, aby to ověřil u Frankie.

„Vy jste šel dva dny po tý loupeži do hospody?“ zajímala se Frankie.

„No, jen na pár panáků s kámošem. Na tom není nic špatného.“